

DE PASSIE VAN DINIE VAN DER LINDEN:

Boeken, boeken,boeken

Dinie van der Linden (53),
directeur van welzijns-
organisatie Lumens Groep,
heeft veel liefhebberijen,
maar er is er één die er
uitspringt: BOEKEN.

TEKST: SUSANNE GROENEVELD
FOTO'S: JEROEN BROEKMANS

Ze waren met z'n vieren thuis in het Noordoostbrabantse Schaijk. Maar van die vier was Dinie de enige die altijd met haar neus in de boeken zat. Zelfs tijdens het eten, herinnert ze zich. Ze had twee vriendinnen, die ook zulke boekenwormen waren. „Van de vijf schooldagen in de week, zaten we er toch wel drie of vier in de bieb.” En wat ze dan lazen? „Alles. De boeken waren destijds gerubriceerd op kleur. Elke kleur stond voor een bepaalde leeftijdsgroep. We waren onze groep steeds vooruit. Op een gegeven moment mochten we daarom naar de afdeling volwassenen en toen ging er weer een nieuwe wereld voor ons open.”

Als kind las Dinie van der Linden graag de boeken over kostschoolleerling Pitty van Enith Blyton. En van dezelfde schrijfster de boeken over De Vijf. Maar ook Arendsoog en Witte Veder van J. Nowee. Eigenlijk voor jongens? „Dat maakte ons niet uit. Wij vonden die avonturen spannend, het ging ons vooral om het lezen.”

Ze moet erom lachen. Heeft als voorbereiding op het interview een lijstje gemaakt. Met boeken die indruk maakten, favoriete schrijvers, jeugdherinneringen. En het treft: ze hoeft

bijna niets uit te leggen, want de verslaggeefster heeft niet alleen dezelfde passie, maar is ook een generatiegenoot. Dus de middelbare schooltijd met de goedkope bulkboeken op krantenpapier en de opkomst van feministische schrijfsters („De schaamte voorbij” van Anja Meulenbelt dat moest je gelezen hebben” - inderdaad); het is allemaal bekend.

„In die tijd was ik niet zo'n fan van gereformeerde schrijvers als Maarten 't Hart”, bekent Dinie. „Maar later ben ik hem wel gaan waarderen. Hij heeft van die heerlijke droge humor. Harry Mulisch, nog zo iemand. Daar kwam ik op de middelbare school niet doorheen. Ik vond het te moeilijk. Later heb ik de 'Ontdekking van de hemel' gelezen en 'Siegfried' en dat zijn toch wel heel bijzondere boeken.”

Na de middelbare school ging Dinie van der Linden sociologie studeren in Nijmegen. Haar leesvriendinnen volgden naar dezelfde stad, een van hen koos voor Nederlands. „Maar voor hetzelfde geld waren we dat alle drie gaan doen”, meent Dinie.

En dan voor de klas gaan staan? Bedenklijk gezicht. Nee, dat toch liever niet. Na haar studie haalde ze een onderwijsbevoegdheid voor de vakken maatschappijleer en economie („Dat heb ik extra gedaan, omdat het in die tijd niet zo geweldig gesteld was met de werk-

gelegenheid”) en ze heeft ook lesgegeven aan een middelbare school in Zevenaar. „Maar dat was toch niet mijn ding.”

In 1989 kwam Dinie in Eindhoven terecht. Ze werkte eerst bij de gemeente Eindhoven, later bij de gemeente Geldrop en bij Korein Kinderopvang en kwam via die laatste instelling in de welzijnswereld terecht. Sinds 2002 geeft ze leiding aan de Lumens Groep, die ontstond na de fusie van elf welzijnsorganisaties. De nieuwe instantie – met 700 werknemers en meer dan duizend vrijwilligers – beheert onder meer alle peuterspeelzalen in Eindhoven, maar ook de buurthuizen en jongerencentrum Dynamo. Een drukke baan. Dus minder tijd voor lezen? „Nee, zeker niet. Ik ben heel erg voor een gezonde balans tussen privé en werk. Ik kan goed afstand nemen. Toen de kinderen kleiner waren, was het vooral werk en gezin, maar nu ze wat ouder zijn – de oudste is 23, de jongste 16 – beland je in een fase dat er weer meer tijd komt voor andere zaken.”

Ze vertelt dat het sowieso een nieuwe fase in haar leven is. Vorig jaar kwam er een einde aan de 33-jarige relatie met de vader van haar vier kinderen, van wie er één – een meisje

– op tweeënhalfjarige leeftijd aan kanker overleed. Ze woont nu in een ander huis, heeft een nieuwe partner en hoopt snel weer meer tijd te krijgen om in boeken te duiken.

Haar favoriete schrijvers? Te veel om op te noemen. Ze leest graag literaire thrillers. De Zweedse misdaadschrijver Henning Mankell – van hem heeft ze bijna alles gelezen. Het mooiste boek? Kan ze niet zeggen. ‘Het parfum’ van Patrick Süskind vond ze indrukwekkend, maar ook ‘Het huis van de moskee’ van Kader Abdolah.

Echte aanraders noemt ze ‘De Vliegeraar’ en ‘Duizend schitterende zonnen’ van Khaled Hosseini – twee boeken die op pijnlijke wijze de vrouwonterende toestanden in Afghanistan blootleggen. Dinie heeft ook beide verfilmingen gezien. Vaak vallen die tegen, omdat de karakters die in je hoofd zijn gaan zitten heel anders blijken. „Maar deze niet. Ik vond ze allebei zeer de moeite waard.”

Nog meer namen, titels? W.F. Hermans, Reve, Maarten Biesheuvel, Arnon Grünberg, Kees van Kooten, A.F.Th van der Heijden, vooral ook vanwege de herkenbaarheid; opgegroeid in Brabant en gestudeerd in Nijmegen.

Sinds kort heeft Dinie met een paar vriendinnen een leesclubje. „We noemen ons de Melati-girls, omdat we allemaal in de omgeving van de Melati van Javalaan hebben gewoond. Een leesclub vond ik vroeger typisch iets voor oudere dames. Als eerste boek hebben we ‘De vrouw met de sleutel’ van Vonne van der Meer besproken. Een van ons had dat heel consciëntieus gedaan. Net als vroeger op school. Met thema, personages en noem maar op. We hebben afgesproken dat we op die manier verdergaan. Vaak lees je snel en oppervlakkig, maar nu word je gedwongen om het serieus te doen.”

Op vakantie gaan er altijd boeken mee. Wel tien. Overgewicht bij vliegreizen werd altijd opgelost door ook wat boeken in de koffers van de kinderen te verstoppert. Een e-reader zou een oplossing zijn, maar die weigert ze vooralsnog aan te schaffen. „Nee”, klinkt het heel beslist. „Ik ben de hele dag al bezig met apparaten. Een boek moet je in je hand kunnen nemen, kunnen voelen. Ik ben ook een echte koper, ik wil de boeken hebben, zo’n kast met boeken om je heen, ja, dat hoort toch wel bij mij.”

